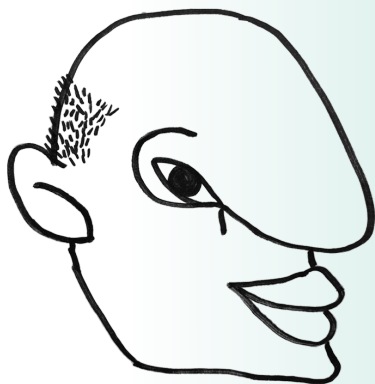

THE SIGN

3 23

Det er den tiden av året. The Sign har fått ny redaktør og UKAfeberen sprer seg raskere enn pesten. De fleste av dere kjenner meg ikke så godt, og noen kjenner meg kanskje litt for godt? Jeg har på den korte tiden min som redaktør fumlet rundt i mørket, men klart å komme fram til tre påstander:

- 1: Å være redaktør er som å ha stillingen koordinator.
- 2: Hva er egentlig en koordinator?
- 3: Det hjelper ikke å mase på Malin, svaret kommer når det kommer.

Denne utgaven handler om reise. Ironisk nok er det første gangen siden jeg var 17 jeg har planer om å være på samme sted mer enn et år. Ingen store reiser, ingen store flytteplaner og ingen store forandringer i sikte. Likevel er reise en stor del av hverdagen til de fleste av oss. Eksempler på dette er reisen mellom idékafeen og klasserommet, den mentale reisen i designprosessen og reisen fra halvferdig til helferdig The Sign.

Jeg ønsker å avslutte min monolog med å takke både ny og gammel redaksjon. Jeg reiser glasset til dere.

- BJ

GAMMEL REDAKTØR?

Gamle redaksjonen takker og skåler tilbake. Jeg vet at Redda er trygg i Brages hender og gleder meg til å se hvor han og den nye redaksjonen tar magasinet videre.

Det siste året har vært litt av et eventyr. Og som alle gode eventyr har vi møtt på stygge og fæle troll (jeg skal ikke nevne noen navn) og jeg fant noen søte og rare geiter vandrende rundt i lyngen som jeg vandret rundt med (aka alle medlemmene i redda). I motsetning til Brage har jeg nå vervet bak meg, og derfor vil jeg komme med tre påstander fra den andre siden:

- 1: En koordinator glider inte fram på en räkmacka, som jeg pleier å si
- 2: Det var mye vanskeligere å gi slipp på redaktørvervet enn jeg hadde trodd
- 3: Brage er en fri sjel, og jeg tror han er dyktig på å «fake it til you make it»

“Til slutt vil jeg si takk til de som var med i fjor for alle de gode minnene. Vi fikk til mye bra sammen og det var veldig tilfredsstillende å avslutte året med en utgave vi virkelig er stolte av. Jeg har lært utrolig mye som redaktør og synes det har vært helt ljuvligt!”

Hejdå

- M

UNG REDAKTØR?

Redpress	6
Hilsen til de nye leonardittene	10
IPD; igjen	12
Bussetikkette på 1-2-3	14
Eventyr i dosett	16
Tidspress i Milano	18
Det nye styret	20
Rare måter dyr reiser på	22
Midtside	24
Eggspedisjon	26
Hogget i stein	28

Til IPD, fra Portugal	30
Stockholmsyndrom	32
Opptaket	34
Spacemaze	36
Bademadrass	38
Boksen Frank	40
Hvorfor reiser vi?	42
Hørt av	44
Kryssord	45
Avsluttende poesi	46

presenter:

Jenny J.

Marcus I.

Tale S.

Anna Ø.

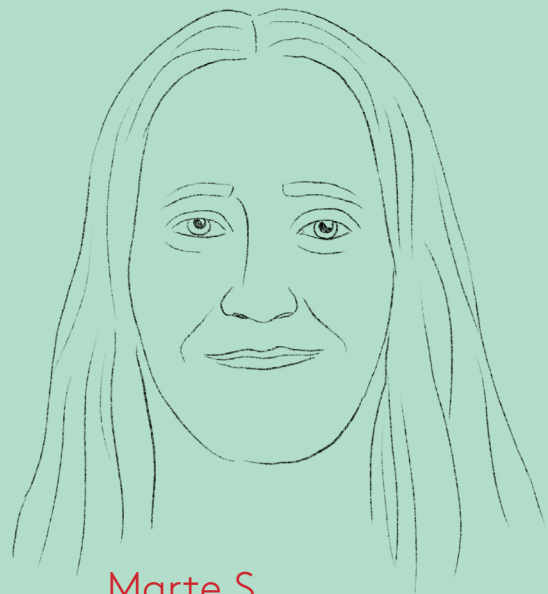
Anders H

Kaisa A.

Maiken P.

Marte S.

redda

Anna Øverbye Malin Hanssen

Brage Jarl Kjellin Berg

redda

Brage B.?

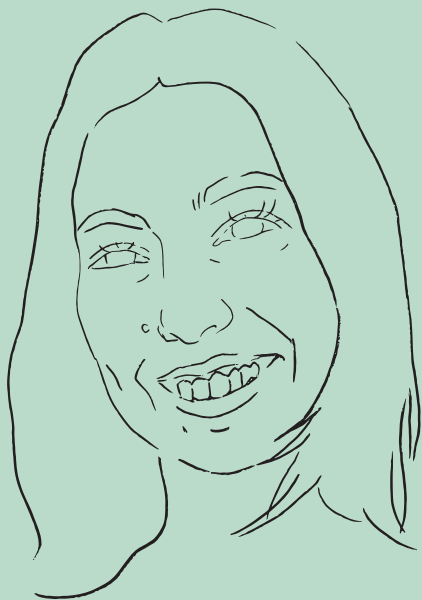
Malin H.?

redda?

Jenny H.?

redda

Catherine T.

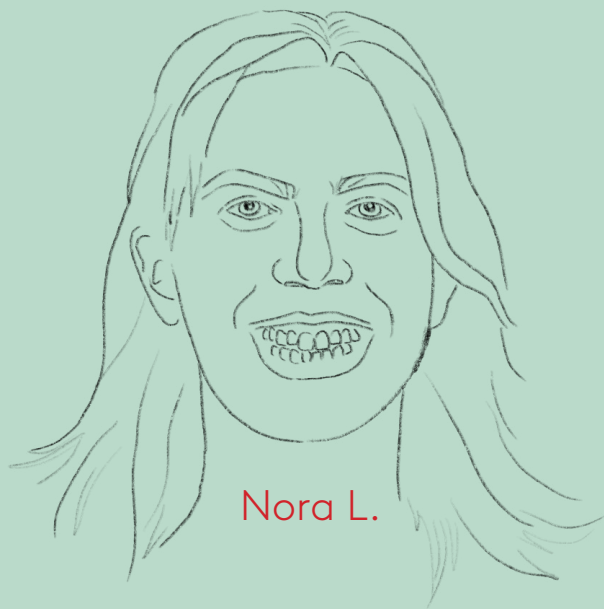

Daniel H.

redda?

Frida S.

Nora L.

redda

HILSEN TIL DE NYE LEONARDITTENE

“Høsten har gjort sitt inntog for fullt og vi har lagt nok en studiestart bak oss. For mange er det et gjensyn med gamle klassekamerater og IPD, men for mange av oss er det et nytt møte med verdens beste studie!”

Malin Hanssen

Markus Vold Aspenes

Sofie Hoel Winther

Ny klasse, nytt studiested, promarkers, 2 mm papp, tapetkniv, Adobe-pakken, verksted, OP, svingdører som ikke funker, prosjekter du aldri blir helt ferdig med, og ikke minst ny linjeforening.

For når kalenderen viser 13. August så går en klasse ut, mens nye kommer inn. Vi sier farvel til våre kjære 5.klassinger når de flyr ut i det store arbeidsliv, men tar imot en ny 1.klasse og 4.klasse-masterstudenter med åpne armer. Vi får også tilbake leonarditter fra det fjerne utland, som også tildels opplever å komme tilbake til et annet IPD enn det de forlot.

Det gleder meg å se alle leonarditter, nye som gamle, tilbake mellom IPD sine fire vegger. Det er Leonardo som er det bankende hjertet til IPD og alt gøy som skjer her i vår egen borg på Gløshaugen. Men et hjerte banker ikke uten blod, og her er dere leonarditter essensielle (for å dra en litt morbid metafor, er tross alt halloween). Jeg vil dog komme med en ekstra hilsen til dere nye! Dere bringer, bokstavlig talt, inn ferskt blod i Leonardo! Det legges merke til.

Dere kommer inn med et engasjement som føles på IPD! Deltakelse i komitéer, styret, musikkvideo på imball, og generelt engasjement på arrangementer. Dere er ikke redde for å ta deres plass i linjeforeningen, samt utfordre etablerte praksiser og kultur. Dette er noe jeg som leder setter spesielt stor pris på, og som lover godt for fremtiden til Leonardo linjeforening. For når en ny studiestart kommer, og en ny klasse forsvinner ut, er det dere som skal ta Leonardo videre.

IPD har et unikt miljø som man ikke finner noe annet sted på Gløshaugen. Noen vil si det skyldes vårt eget bygg, andre vil si det er fordi vi er så få. Dere trer inn i et lite, men nært studiemiljø. Der folk i større grad omgås på tvers av klasser enn hva man opplever ellers på NTNU, og hvor avstandene er korte. Dette er noe av det som gjør det ekstra fint å gå Industriell design her på IPD. Husk på dette til fremtidige år når dere ikke lenger er de nye, men de «gamle». Jeg vil avslutte slik man ofte gjør som en av de

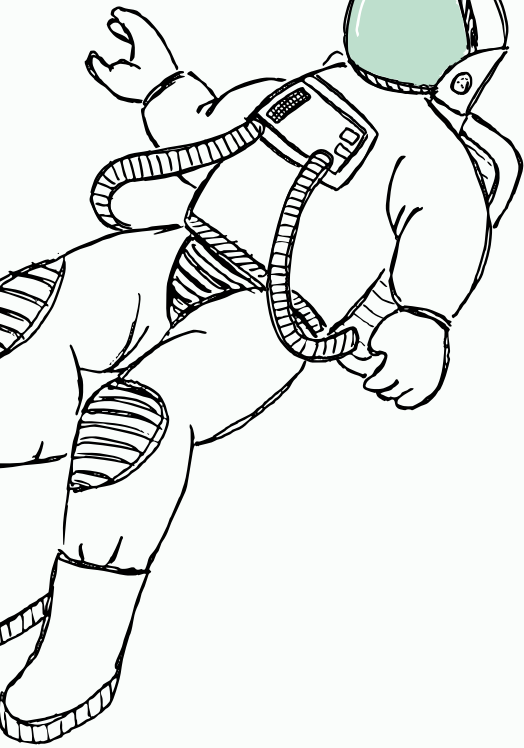
«gamle», med et velment råd. Vi går et prestisjetudie der de fleste kommer inn med svært gode karakterer, og hvor man er vant til å jobbe mot toppkarakterer fra VGS. Vi er i mange av forelesernes øyne «real-fagshoder» som liker realfagenes trygge rammer og to streker under svaret. Dere kommer til å oppleve at dere nå trår inn i et fagfelt uten noe av dette. Design kan være hverken riktig eller galt. For mange kan dette være en tøff overgang. Man opplever kanskje tøff kritikk for første gang, gjerne foran hele klassen, og på et prosjekt man har brukt mye tid på. Men husk, så lenge du lager noe du selv ville brukt så finnes det hvert fall 1 million der ute som tenker det samme! Så unik er man heldigvis ikke. Kritikk er objektivt og foreleserne har ikke alltid rett, så ikke gå i kjelleren om man ikke treffer helt!

Jeg ser frem til studieåret som kommer, med: fester på skiboli, Åretur, bedriftspresentasjoner, design-expo, jubileum, surfetur, 17.mai feiring, styret mekker, lansering av theSign, kontor, revy, kamper med Leo FK, og masse annet gøy!

Lorem ipsum dolore sit amet

“Så gratulerer med å ha kommet inn på verdens beste studie, og velkommen til verdens beste linjeforening!”

Hilsen
Markus Vold Aspenes
Leder i Leonardo Linjeforening

IPD: igjen og en kort reise tilbake i tid

I vår utspilte den første IPD:igjen-samlingen seg for første gang på lenge. Her ble det samlet både nye og gamle IPD-ere til fin middag på Kjelhuset etterfulgt av fest på (you guessed it) IPD. I en slik unik setting kunne vi ikke annet enn huke tak i noen alumnier for å mimre og kanskje få et par gode tips til studiet.

Frida Granum Staxrud, Catherine Tvete, Jenny Meen Johansen

Catherine Tvete

Jenny Meen Johansen

BESTE MINNE FRA IPD?

BAO: Æ rekrutterte klassen til å spill Dungeons and Dragons hver fredag. I løpet av fem år, så spilt vi sammen og vi ble så gode venna. Hver fredag, så møttes vi i tredje etasjen, vi satt oss ned, satt på Ringenes Herre-musikk og æ begynte å fortell historia om helte og draga og orka og alva og alle de greiene der.

PIA: Dette har kanskje ikke direkte sammenheng med studiet og IPD, men tiden etter eksamensfest var det beste. Med sommer og sol og opp kl 15. Eller kanskje ikke 15, men sene morgener i hvertfall. Det å bade, ha full frihet og henge med hele gjengen fra studiet!

MINA: **IPD-fest med alle man er glad i.** Disse festene var den perfekte komboen av utested og hjemmefølelse.

PETTER: Halloweenfest 2018: Hele IPD va stappfull! Det va røykmaskin, strobelys og LED-lys- kan det bli bedre? Før va dansegolvet ved inngangen til bygget, men det va min ide å ha baren der isteden, og sånn har det vel vært siden? Den fæsten løfta nivåe og bana vei for fæstan som kom etterpå (blunker lurt). PS: på den fæsten va det åsså DJ!

TIPS TIL STUDENTER PÅ NTNU?

BAO: Om æ har et tips til studentan på IPD nå? Æ må tenke. (Jenny: si noe smart) jo men det e liksom det at æ har veldig mange, men æ må velg. Det e så jævlig mang å vælg mællom.

Ehhh, hvis det e eeeen, ouf, (Cath: det skal ikke vær lett ahahha), det e sånn her som kom til å stå på gravsteinen, så æ må vær sikker på den. Det va jævlig vanskelig ass.

Her kom den: unn deg selv mat fra kjelkantina av og til. Man jobbe så hardt når man e på studiet her, av og til så går det fint å stappe i seg en roastbeef baguette og ikke bare havregryn. SELF. CARE. Right? Self care leads to self development.

Du, spitta jeg fire nå eller? Kanye on peak. (Kanye før han gikk nedover) (Cath: før han var cancelled) Æ er ikke klar for å bli cancelled enda! Not today! Æ skal ikke si noe shit alright. Æ e christian, æ e good.

MINA OG PIA: (Uten tvil:) Ha det gøy, og ting ordner seg alltid! Det er jævlig skummelt, men det går bra. Dere må også sette pris på alt det spesielle ved IPD, og ikke minst, bruke verkstedet! Lag masse backupfiler!

PETTER: Stryk i minst to fag, fordi **man må gi litt faen.**

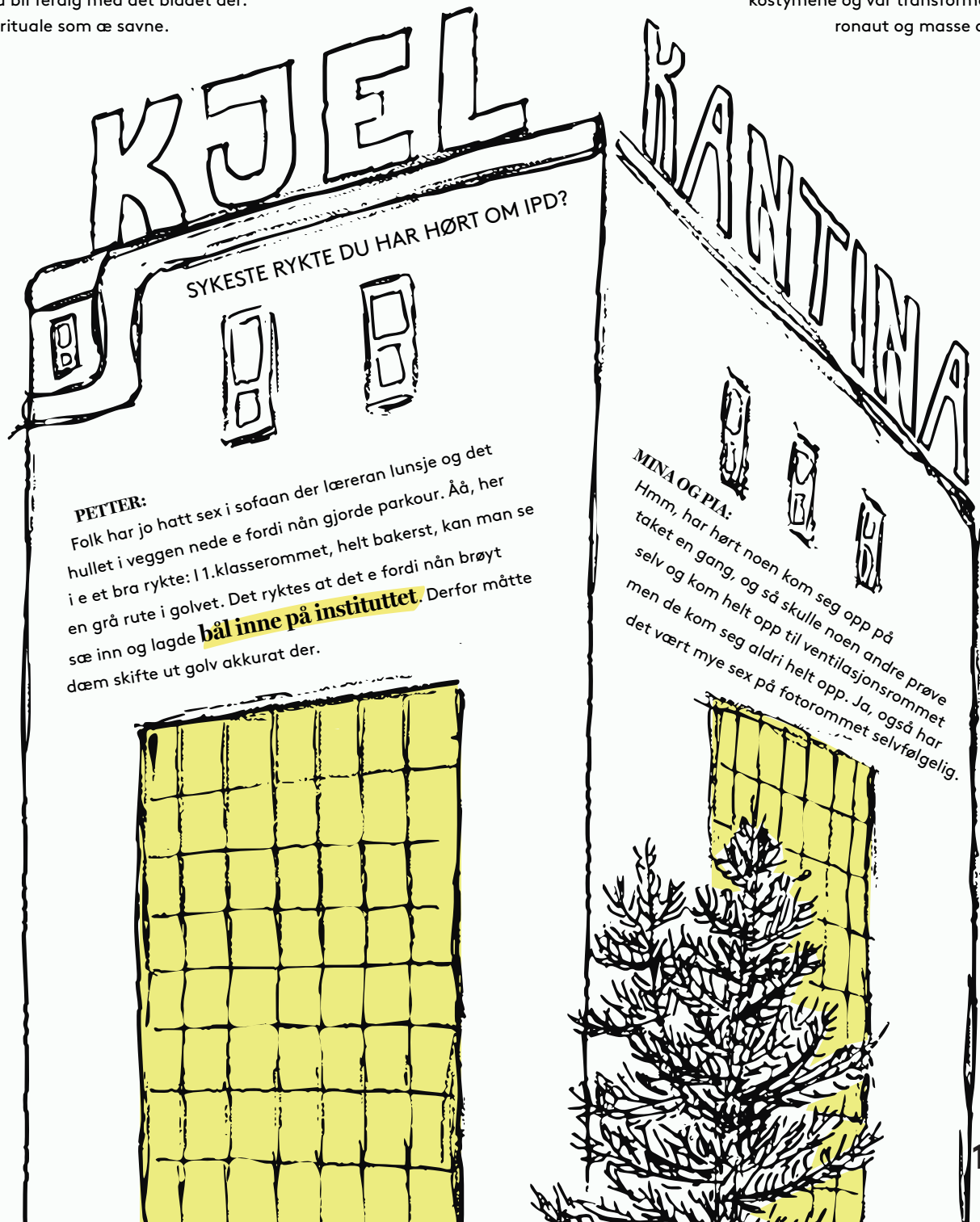
EN TRADISJON DU SAVNER?

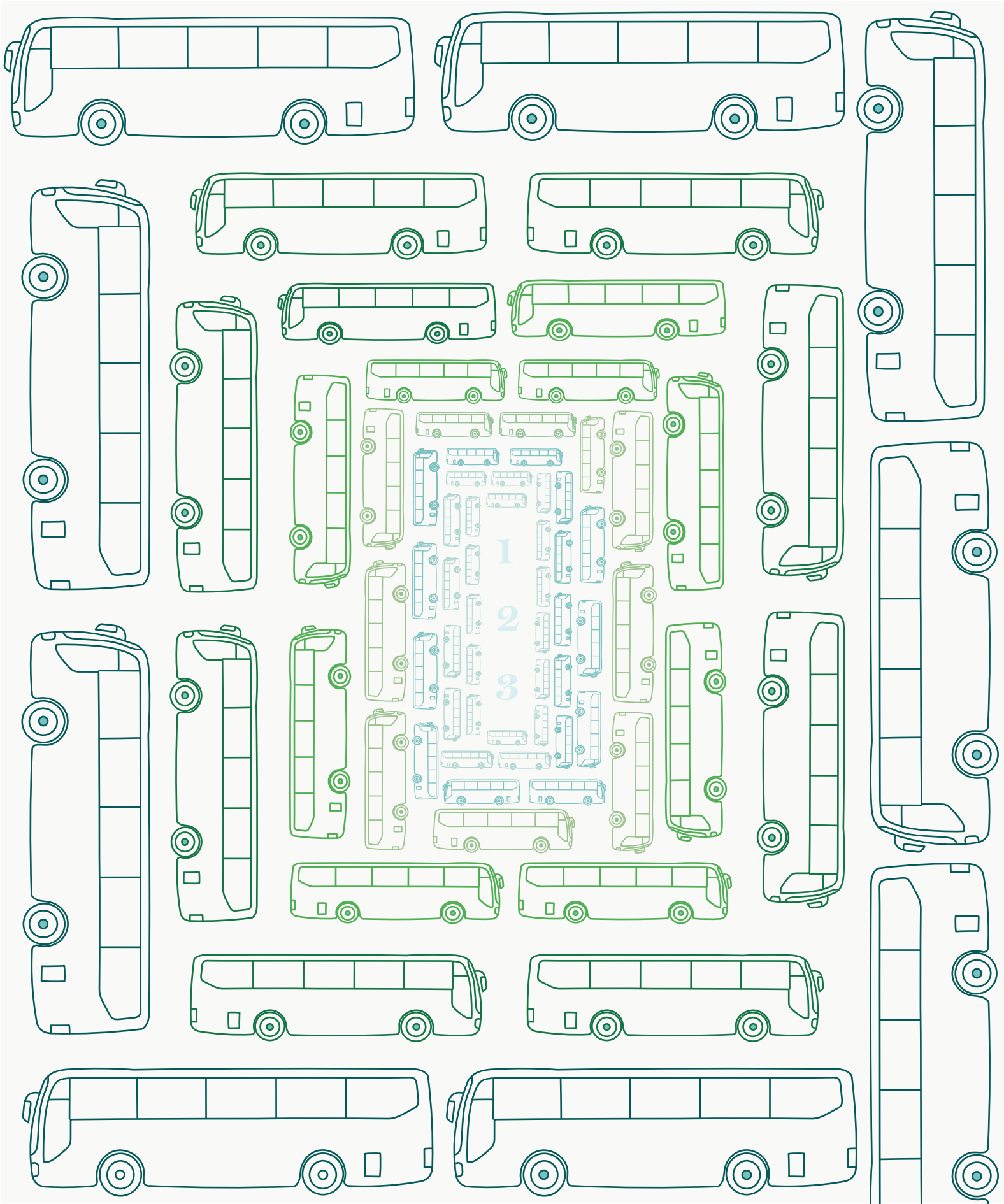
BAO: Hmm, en tradisjon æ savne? ... Jo! Dokker sitt jo i redda ikkesant? Den dagen før bladet skal sendes til trykk, så døgna hele redda for å rekke tida. (Cath: deadline-kveld?) ja deadlinekveld. Og æ bare huske at alle i redda er så insanely sliten, og du jobber på det samme. Det er sånn shame den første personen som drar, alle sitt der hele kvelden for å bli ferdig med det bladet der.

Det e et rituale som æ savne.

MINA OG PIA: (Begge ramser ivrig opp:) Å være i styret, vi satt jo der sammen, trashenshow - det har dere vel fortsatt? Åå, også vant vi pepperkakekonkurranse på huset. Vi lagde the Wall fra Game of Thrones! Og halloweenfester med syke kostymer da, folk på IPD er jo helt rå på kostymer. **Vet dere hvem Sigve er?** Han hadde de sykeste

kostymene og var transformer, astonaut og masse annet.

Buss-etikette på 1,2,3 (4,5,6)

Å ferdes med buss, er slett ingen sak,
Så lenge du kjenner reglene, så klart.
Visste du ikke at slikt eksisterer?
Da er det på tide å skaffe seg manerer.

Du skal ei mer frykte, her finnes svar,
Veiledning til dem som ingen peiling har.
Tenker du kanskje «Hva skal jeg med dette?»
Min venn, dette er din guide til buss-etikette!

Den første regel er nokså grei,
Følg med nå, den lærer du i en fei.
Husk på at før du inn i bussen skal gå,
La dem som skal av, sjansen få.

Når du omsider inn i bussen har kommet,
Ikke stopp, da har du bommet.
Gå lengre inn, det er mere plass!
Det blir best for alle, ikke vær trass.

Ganske så enkelt, der kan du se,
Her kommer en vanlig feil for tips nummer tre.
Hvis bussen er tom, kan man la det gå,
Men er det fullt, la ikke sekken i setet stå.

Halvveis i diktet, nå er vi på gli,
Tenk hvor god på buss du kan bli!
Bare tre enkle triks til komplett kompetanse,
Vi er der nesten, ingen tid til å stanse .

Den neste er noe mer komplisert,
Og er nok spesifikt Trondheim basert.
Hvis du ønsker at bussen ved deg skal stoppe,
Må du huske å holde armen tydelig oppe.

Når du ser at det kommer på en kar,
Med rynkete fjes som grå hår på hodet har.
Da skal du reise deg pent fra ditt sete,
Slik at den gamle slipper å lete.

Den siste regel skal du bruke til slutt,
Når turen er over og du skal ut,
Da er det bare å trykke på stopp,
Fikle med sekken og reise seg opp.

Å reise med buss er lett som en plett,
Nå kan du reglene, alt er komplett.
Når du nå skal ta buss, ingen vits i å svette,
Du er jo ekspert i buss-etikette.

Eventyr i dosett

 Marte Skogaker

-Maskinen er ødelagt! skriker jeg ut i det panikken strammer sine armer rundt meg. En uønsket klem som presser luften ut av lungene mine. To skikkelser i hvite frakker skynder seg ut gjennom en ramme i veggen mens de snakker lavt mellom seg. Jeg ser noe skinnende i hendene til en av de før døren voldsomt smell-er igjen og jeg er alene. Det ligger urørt mat på et bord ved siden av meg og det er noe som lukter vondt her inne. Alt rundt meg er hvitt, med unntak av maskinen som

står i hjørnet. Det er den jeg bruker for å besøke andre verdener sammen med vennen min. Lyset i taket blir reflektert i de blanke flatene og jeg blir blendet. Tårene presser seg ut og renner ned de varme kinnene mine.

Jeg hører lyden av vann som treffer gulvet før jeg ser det, og panikkens armer strammer seg enda mer rundt meg. Vannet fosser inn fra sprekker i veggen. Sprekker som ikke var der for noen sekunder siden. Har det vært et jordskjelv? -Hjelp, jeg kommer til å drukne her inne! roper jeg mot den lukkede ståldøren til venstre for meg, mens jeg prøver å rive armene og bena

mine løs til ingen nytte. Jeg sitter helt fast. En av de frakkekledder ser på meg, og jeg gjenkjenner ansiktet øyeblikkelig. Det må være en slags parasitt som har tatt kontroll over vennen min, for jeg vet hun aldri ville forrådt meg slik. Jeg må redde henne og vi må komme oss ut herfra med en gang. Vannet har nådd sengekanten og det stiger stadig raskere. Mitt eneste håp er å fikse maskinen slik at jeg kan dra oss ut av denne verden og videre til den neste. Jeg prøver å huske hvor jeg la maskinen, men den har forduftet i løse luften.

Jeg lukker øynene og slapper helt av i kroppen. Det iskalde vannet legger seg rundt meg, og jeg har akseptert min skjebne. Sekunder, minutter og timer går. Jeg er her fortsatt. Jeg åpner øynene sakte, øyelokkene veier et tonn, og blir møtt av blikket til vennen min.

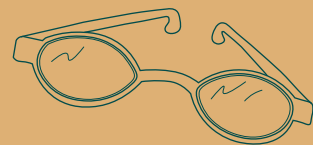
Jeg smiler.
Tror jeg. Ansiktet mitt beveger seg ikke til tross for mine anstrengelser.

-Hun er roligere nå, vi kan fortsette behandlingen, sier vennen min til en person i hvit frakk som noterer på en blokk ved enden av sengen. Jeg vet ikke hvor jeg er lenger. Er vi i en ny verden? Leker vi en lek nå igjen? Jeg og vennen min leker ofte sammen. Hvorfor er hun så alvorlig nå? Dette gir ikke mening. Vennen min drar på seg blå hansker og lar ikke blikket vike fra meg. Jeg ser at hun har en kopp med noen hvite brikker i, og alle brikkene faller på plass.

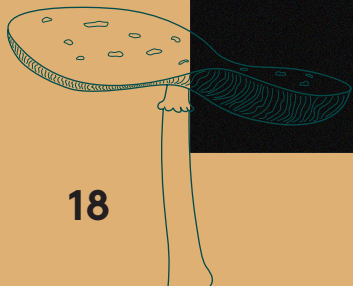
-Du kunne fortalt meg at vi lekte lege igjen, mumler jeg med et smil like før vi trer inn i en ny verden.

Etter en vellykket DesignExpo stakk fjorårets tredjeklasse på ekskursjon til Milano like før påske. Her var det ingen mangel på inspirasjon og ting å se, men med en klasse full av tidsoptimister - og til tross for en bildevegg som tyder på det motsatte - kan ikke denne turen oppsummeres som noe annet enn

Tidspress i Milano

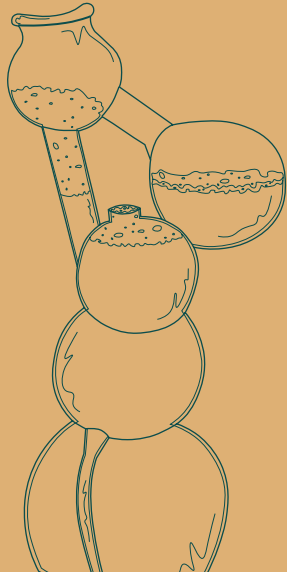

Foto: Mikkel Angelo Anchissi Jøner

Foto: Mikkel Angelo Anchissi Jøner

Foto: Nora Lindi

Foto: Nora Lindi

Det nye styret

Marcus
“Il Presidente”

“Jeg er faren, jeg er daddy. Det er jeg som booker, det er jeg som ordner opp. Det er jeg som deler ut passene og snakker med Airbnben.”

Sofie
“Vice Presidente”

“Carpinion i Sør-Frankrike, der jeg var på utveksling. Jeg måtte ta to timer lang busstur som bare gikk en gang i timen for å komme meg til noe sted. Den var igjennom vinåkrene da, så det var jo hyggelig.”

Bawan
“Responsabile Publisitario”

“Mobiltelefon, vaselin, nøkler, treningskortet mitt på impuls og en ekstra ring i tilfelle jeg har for få.”

Sofie
“L’Affari”

“Eg liker best å gå, for da får man luft. Hvis du har tid kommer du deg fram. Har du tid har du... eh er det et ordtak? Nei.”

Maria “Evento Guida”

“Eg var på Astrid S. også tok eg en snus som var litt for sterk, så da måtte eg desverre kaste litt opp i en sånn festivaldass, i et pissoar. Så dit vil eg ikkje tilbake til

Marie “Il Vernissageur”

“Det var en gang jeg var på beachparty i februar. Det var alt for varmt så vi gikk i bikini, det var sand overalt. Vi ble helt borte og bada i plaskebaseng. Alle spruta på hverandre så man ble bare våt, full av sand og full.”

Erlend “Il Prima”

“Vi skulle på en diger EDM festival i Split, men så gikk flyselskapet konkurs tre dager før vi skulle reise, så vi tok et fly til Bulgaria. Da vi kom dit, festa vi hele natta til klokka 6 fordi det var en helt syk klubb der. Toget vårt gikk halv syv så vi kasta oss i en taxi. Når vi kom på togstasjonen sa lokføreren at dere er på feil togstasjon. Toget går om ti min, så vi ga en taxisjåfør alt for mye penger for å beine igjennom Budapest. Han kjørte på rødt lys og oppå fortauet og fikk oss på det toget. Så satt vi i elve timer i en togkupé og fikk ikke mat og tissa på flaske.”

Helena “Direttore Technologico”

“New energy, airpods, ekstra innenhansker, panneband og mobilen. penger trenger jeg ikke, det har jeg på mobilen.”

Brage “Direttore Artistico”

“Det er sånt som var veldig kult når man var åtte, og sånt er jo på vei tilbake så jeg tror de fiskene er på vei tilbake. Jeg stemmer for å få et sånt basseng på Leo-kontoret. De er jo i fangenskap og spiser tåfis hver dag så det er jo ikke så fett.”

R A R E M Å T E R D Y R R E I S E R P Å

Før jeg kan berette om rare måter dyr reiser på, må jeg definere hva dette innebærer. Jeg velger å definere "reise" som en forflyttelse over en distanse gjort av et individ eller en gruppe. Derimot synes jeg det er vanskeligere å definere hva en rar reise er. I første omgang tenker jeg at dette må være dyr som hinker sikksakk eller løper bakover med hodet mellom bena. Men kan det defineres som rart dersom en hel art beveger seg på samme måte? Det vil ikke være rart innenfor arten iallfall. Det er riktignok vanskelig å si om noe er rart i det hele tatt om det er slik vi definerer det, samtidig føles det feil å si at en måte å bevege seg på er rar fordi den skiller seg fra det vi er vant til å se og gjøre selv.

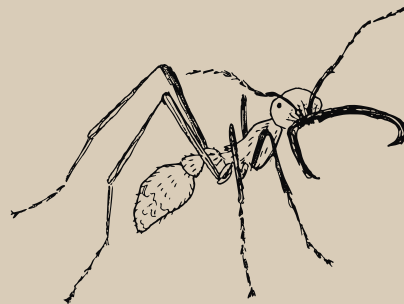
Hos oss mennesker har jeg alltid tenkt at parkour er en rar måte å reise. Jeg trodde lenge at det samsvarte med "en uventet måte å reise på". Etter et lite google søk fant jeg ut at det egentlig er å komme seg "mest mulig effektivt fra A til B". Før

dere ler må dere vite at jeg har sett for mange vines der personen løper, roper "PARKOUR!!" og så gjør frontflip. Når jeg tenker meg om så er vel det en relativt rask måte å hoppe fra tak til tak på, men jeg håper dere er enige om at det er en uventet måte å bevege seg dersom man befinner seg på et tak!

Jeg tror jeg konkluderer med at en rar måte å reise på, vil være - som jeg opprinnelig tenkte med parkour - en uventet måte å reise på. Dersom en hest av fri vilje begynner å bevege seg som en krabbe, vil jeg påstå at dette er rart. Likevel kommer jeg til å fokusere på arter som beveger seg på en rar måte, ettersom det ikke har samme verdi for dere om jeg sier jeg så en tiger svinge seg fra lianer. Det virker ikke bare veldig usannsynlig, men vil i beste fall være et enkelttilfelle. Dermed fungerer ikke informasjonen like bra som fun facts, som er det jeg i utgangspunktet håper å formidle.

Hærmaur er nomader og forflytter seg ofte for å mate deres massive kolonier. Noen kolonier kan ha opptil 20 millioner maur takket være dronningen som legger egg hvert andre sekund. Når området er tomt for mat, forflytter de seg videre. For å komme seg gjennom terrenget må maurene danne broer bestående av deres egne kroppar. Det er også kjent at de kan bære dyr, for eksempel geiter (men også større!!) med seg på vandringene.

Visste du at når **Klippehummeren** skal forflytte seg mot kjøligere vann, så gjør de dette i lange tog som ligner conga-linjer? Dette gjøres på begynnelsen og slutten av hver sommer og hvert tog kan ha opp til 50 hummere masjerende etter hverandre. Forskere er usikre på hvorfor hummerne velger denne formasjonen, men noen spekulerer at det bidrar til å beskytte dem mot rovdyr.

Saltvannskrokodiller forflytter seg fra øy til øy, kyst til kyst i søken etter mat. I utgangspunktet ikke rart, men forskerne stusser likevel. Problemet er at de er dårlige svømmere og forskerne skjønner ikke hvordan de kommer seg så langt ut i sjøen. I vitenskapens ånd fulgte de dem med ekkoloddsendere og satelittsporing. De fant ut at krokodillene nærmest surfer for å komme seg fra a til b over lengre reiser. Det antas at de timer avreisen slik at det matcher med tidevann og havstrømmer og lar vannet ta seg av jobbingen.

Eggspedisjon: Utforskning av Internasjonale Eggretter

Egg har lenge vært en essensiell ingrediens på frokostbordet over hele verden. Det årlige egg-konsumet til en gjennomsnittlig nordmann ligger på omtrent 200 egg per person, som tilsvarer over 11 liter kyllingmos. Rettene kommer i form av alt fra kokt egg, til speilegg og omelett,

likevel mente vi at dette ikke er nok. Derfor har vi laget en rekke ulike eggretter med opprinnelse fra ulike land rundt om i verden, og tatt med smaksprøver opp til IPD for å få innblikk i hvilke retter som tilfredsstiller flest. Hva slags egg liker designere?

Tunisia: Shakshuka

“Kanskje den beste matretten å spise dagen derpå. Perfekt brunch-mat!”

“Jeg synes det ser veldig godt ut, men personlig er jeg ikke noe fan av egg.”

Terningkast: 5

Frankrike: Quiche Lorraine

“Liker ikke blåbærpai, og det minnet meg litt for mye om blåbærpai.”

“Litt for mye egg, kanskje? Kanskje litt mer bacon og no sopp, kanskje?”

Terningkast: 3

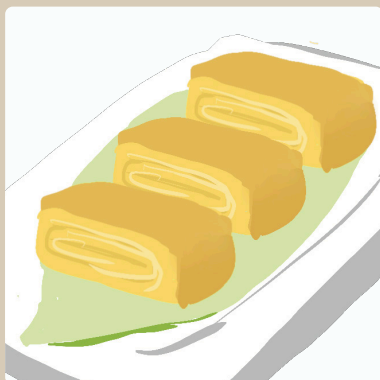
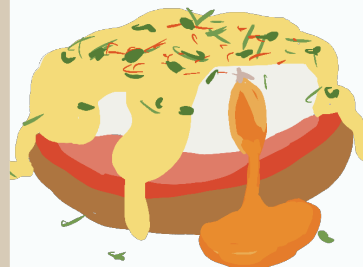

USA: Eggs Benedict

"Perfekt fordi jeg hadde ikke spist frokost i dag! Og fordi den var god da, selvfølgelig."

"Jeg har spist frokost i dag, men den var alright, i guess..."

Terningkast: 6

Japan: Tamagoyaki

"Trodde det skulle smake litt mer kakete, men det var godt."

"Søt omelett er ikke noe for meg as."

Terningkast: 4

Scotch Eggs

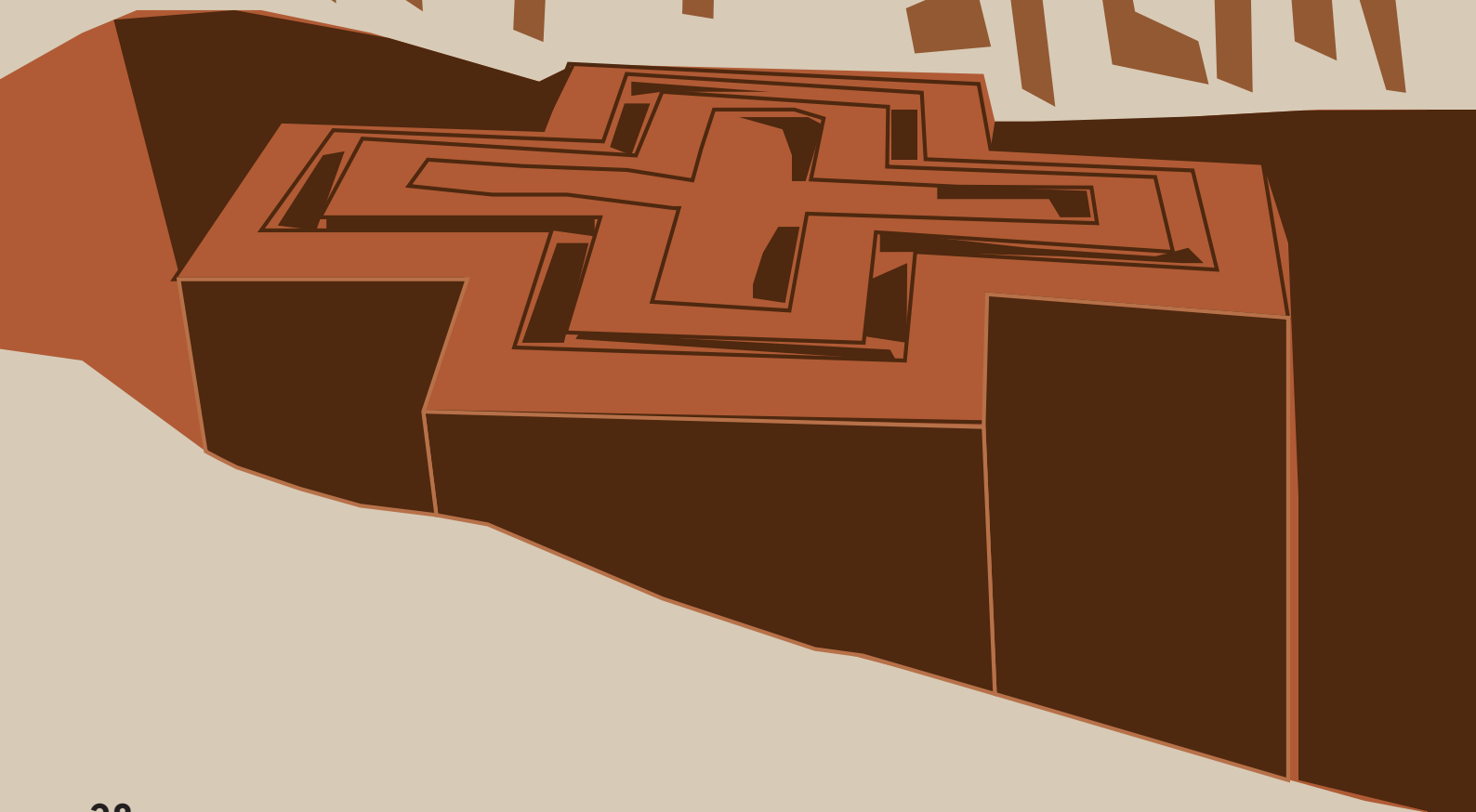
"Erotisk for øyne og munn!"

"Fritert kjøttballe og egg kan aldri slå feil. Slår aldri riktig heller da..."

Terningkast: 5

HOLZET | STEIN

Dypt inne i Etiopia finnes noen fantastiske byggverk: 11 kirker hogget direkte ut av fjellet. Kong Lalibela beordret dem bygget på 1200-tallet, for å skape et lokalt Jerusalem for de som ikke hadde muligheten til å dra på pilegrimsferd til det virkelige Jerusalem.

Navnet "Lalibela" betyr "biene anerkjenner ham". Lalibela fikk navnet fordi en sverm med bier (angiveligvis) surret rundt ham da han ble født. Dermed innså alle at han skulle bli rikets neste konge. (Bonusetymologi: "etiopia" betyr solbrent fjel på gammelgresk.)

Hver av kirkene er et arkitektonisk mesterverk. De er hogget ned i steinen i en stor blokk, og strekker seg langt ned i bakken. Kirkene er sammenkoblet gjennom et intrikat nettverk av tunneler, og er rikt utsmykket med kristne symboler.

På denne illustrasjonen er kirken Bete Giyorgis, som er formet som et kors. Det er den best bevarte av kirkene, og får årlig besøk av både pilegrimmer og nysgjerrige turister. Ta turen du og (eller bare ta en titt på google images).

Jenny Hellebust

Til IPD, Fra Portugal

Jeg befinner meg blant ukjente fjes. For lengst fortapt i en forglemt by. Ironisk nok er det her jeg skal finne meg selv, tenker jeg.

Allværsjakka er lagt på hylla og byttet ut med surfebrettet. Jeg kan melde om at her i sør har de ikke matte eller fysikk og timeplanen er fylt med fag som visual art project (=gjør noe annet med de avsatte timene og ta et bilde for 7.5 studiepoeng) og fotografering(=gjør noe annet med de avsatte timene og ta et bilde for 7.5 studiepoeng). Alle veiver med fingrene til hang loose og lever livet tilsvarende. Riktignok skriver jeg dette brevet i all vemodighet.

Tross solvarmen har jeg tatt meg selv i å se mer og mer på denne allværsjakka og mimrer tilbake. For denne allværsjakka representerer noe mer enn sin resistens mot all slags vær. Jeg mimrer tilbake til alle de mørke novemberkveldene hvor du går hjem fra nach og du ikke vet om klokka er 01, 03 eller 08. Alle de dagene jeg har gått til IPD uten å kunne se bilveien forbi snøføyket. Jeg tenker på alle de gangene jeg har tittet opp under hetta og for å se om det er noe liv forbi svingdøra, som fortsatt ikke fungerer, og inn mot klasserommene på IPD. For det befinner seg alltid en sliten sjel tross nattetimene. I løpet av disse, tilsynelatende, triste dagene er det så ekstra godt å

komme inn døra, riste av seg regndråpene og slenge seg ned blant velkjente fjes i sofaen i trappa. Klemmene varmer så ekstra godt når to kalde kinn møtes.

Jeg skal ikke legge noe som helst skjul på hvor deilig det er med 20 grader tross høstsesong. Jeg vil heller ikke sitte her å skrive i klisjeens navn "Borte bra, men hjemme best". For utvekslingslivet og studentlivet i Trondheim er ikke sammenlignbart. Det er som å sammenligne epler og pærer om jeg skal tørre å fortsette nedover i klisjespiralen. Portugal har alt Trondheim ikke har. Sol for eksempel, som har den heldige psykologiske faktoren hvor livet viser seg å bare bli mye bedre. Likevel, det Portugal ikke kan tilby finner man i Trondheim. For som jeg introduserte med er det det depressive været og de mørke kveldene som gjør at man setter så ekstra godt pris på varme stuer fylt med venner. Ikke minst en trygghet i det velkjente. Venner som kjenner dine hemmelige tegn til sårbarhet og svakheter.

Sinnsstemningen følger kanskje sesongenes ekstreme kontraster i Trondheim og vi nærmer oss vinterdepresjonen. Så da er oppfordringen å ta vare på de rundt deg og husk at på IPD kan du søke ly fra stormer fra skyene og stormer i hodet. Om depresjonen blir for uutholdelig har vi en ledig sofa her i Portugal, så løser vi de fleste problemer med en shot d-vitamin. Er du av slaget som løser dine problemer med alkohol skal du klare deg greit i Trondheim, men det er alltid et ekstra vinglass i hylla her også. Og vinen finner du i dagligvarebutikken for 2 euro. Nå ser jeg at tiden renner ut med blekket og jeg dveler fortsatt på mine første ord. Jeg må ut å finne meg selv.

Adeus
din kjære Nora <3

**“Klemmene varmer så
ekstra godt når to kalde
kinn møtes.”**

**“Venner som kjenner igjen dine hemmelige
tegn til sårbarhet og svakheter”**

STOCKHOLMSYNDROM

Jeg hadde hørt om det før, dette stockholmsyndromet. Sett filmer om jenter som blir brutalt kidnappet, holdt fanget og likevel så på sine vakter med hjerter i øynene. Jeg dømte dem inni meg, er det mulig å være så påvirkelig liksom. Jeg måtte bite i meg de tankene for her sitter jeg, to år inne i et forhold med min egen kidnapper.

Regnet pisker mot rutene. Ut vinduet ser jeg kun grått. I karmen står det bilder av oss. Bilder av han med meg uvitende i bakgrunnen, på et av de holder jeg oppe et par sko. Han sier dette er fra den første dagen han så meg, det var denne dagen han fant ut at han måtte ha meg, han trengte meg slik som planter tørster etter vann. Det skulle ta enda en uke etter at bildet ble tatt før jeg først la merke til han. Jeg begynte å kjenne igjen de blå shortsene og den hvite t-skjorta. Først tenkte jeg at det måtte være tilfeldig. Jeg var på ferie i Spania og gjorde det alle turister gjør; vandret i gamlebyen, lå på stranda og var med på båttur langs kysten. Jeg tenkte det kanskje ikke var så rart om man krysset vei med noen mer enn en gang...

Han stoppet meg på gata dagen før jeg egentlig skulle hjem til Norge igjen. Han spurte meg om jeg ville ta en drink. Det var siste kvelden og jeg ville feire så jeg smilte og sa 'Ja takk, hvorfor ikke', det var da hyggelig å møte en nordmann også tenkte jeg.

Han var sjarmerende og samtalen fløt. Når klokka passerte ett sa jeg at jeg burde trekke tilbake til hotellet. Han så på meg med valpeøyne og spurte om jeg ikke ville bli med opp til han en tur først, det var rett i nærheten og han hadde en gave til meg. Hodet mitt spant sakte av alkoholen og dømmekraften var nok litt på halv tolv, men det er jo egentlig ingen unnskyldning. Jeg var nysgjerrig, jeg likte han, så jeg lot meg dra med oppover gata til hotellet hans hvor et par nydelige sko ventet på meg. Jeg hadde sett på de noen dager før, og elsket dem. I min omtåkelse tenkte jeg ikke over hvor creepy og rart det egentlig var. Jeg var bare glad.

Dagen etter våknet jeg hos han. Klokka var to på formiddagen og han hadde kofferten min i hånda. Hodet var groggy, jeg kom ikke engang på å spørre hvor han hadde fått mine ting fra. Turen hjem til Norge forsvant i en tåke, vage minner om et hardt grep om overarmen og “Neida, det går fint med kona, litt flyskrekk bare”. Som en hund i bånd var jeg, for ute av meg selv til noe annet enn å lyde ordre.

Han tok meg med til en hytte ca 40 minutter utenfor byen, jeg begynte endelig å kvikkne litt til. Den var langt utenfor allfarvei og man måtte gå lang for å komme frem. Det var helt nydelig der, den lå ved et lite vann langt inne i skogen. De første ukene var en floke av desperasjon, sinne, frustrasjon og sorg. Hvordan kunne jeg tillate meg selv å havne i en situasjon hvor jeg var låst inne i en kjeller halve døgnet mens han var på jobb, og selskapspike resten? Likevel var han alltid god med meg, kjøpte gaver og arrangerte kino i stua. Fant ut hva favorittmaten min var og lagde deretter tacoen akkurat slik jeg likte den hver fredag, uansett hvor urimelig jeg hadde vært. Han verdsatte meg og elsket meg, han gråt når han måtte låse meg inne så jeg ikke skulle dra fra han når han var ute. Og kjelleren var ikke så ille, det var TV og bøker og sofa. Han kjøpte strikketøy til meg når jeg sa jeg ville ha noe å gjøre, og sakte, men sikkert sluttet jeg å gjøre motstand.

Jeg likte rutinen, jeg likte å ha noen som passet på meg og som aldri ville la meg gå. På en måte var dette den ultimate kjærlighetserklæringen. Han elsket meg så mye at ingenting skulle skade meg eller kunne ta meg fra han. Litt søtt i grunn. Når jeg nå tenker tilbake på den første tiden sammen ser jeg hvor vanskelig jeg gjorde ting for meg selv, han ville meg jo bare godt. Skape et perfekt liv for oss to sammen. Nå ville jeg ikke lenger dra fra den lille røde hytta. Det er lenge siden han sluttet å låse kjelleren når han dro på jobb, men jeg likte meg der likevel. Satt der, strikket han gensere som han stolt dro på jobb i, eller skrev på romanen min. Av og til lurte jeg på hva familien min vet, om de tror jeg døde der nede i Spania, om de sørget over et alt for ungt liv eller om de fortsatt leter. Dette var det vanskeligste med å holde seg på hytta hos ham, men hver gang han kom hjem og smilte mot meg visste jeg at jeg gjorde rett valg. Jeg elsket han like mye som han elsket meg.

   Marcus Mosveen Ingebretsen
   Daniel Huynh

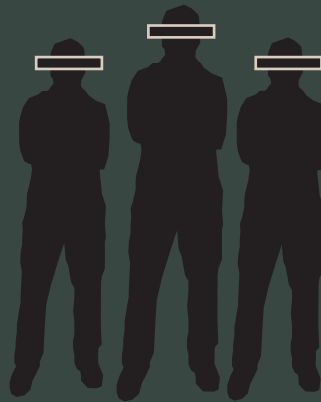
**En veldig detaljert
forklaring av reisen
gjennom opptaket**

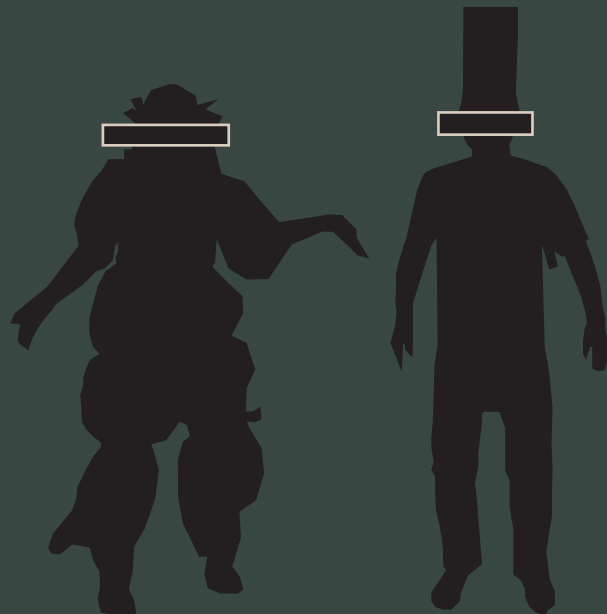
Fredag 8. september [redacted] og marsjerte opp til [redacted] for opptaket til Leonardo. Vi var nervøse, men også spente, for ryktene sa det ryktene hadde sagt, og derfor var smil og latter fortsatt å finne blant [redacted]. Lite visste vi hva som var i vente. Da [redacted] forsvant smilene like raskt som fadderuken hadde gått forbi. De var uten ansikt, nese og munn, kun to øyne som kun røpte [redacted]. Til tross for at dagen var blitt velsignet med perfekt temperatur, rant svetten fra pannene våre og hendene våre skalv. [redacted] Vi bevegde oss videre, ledet av

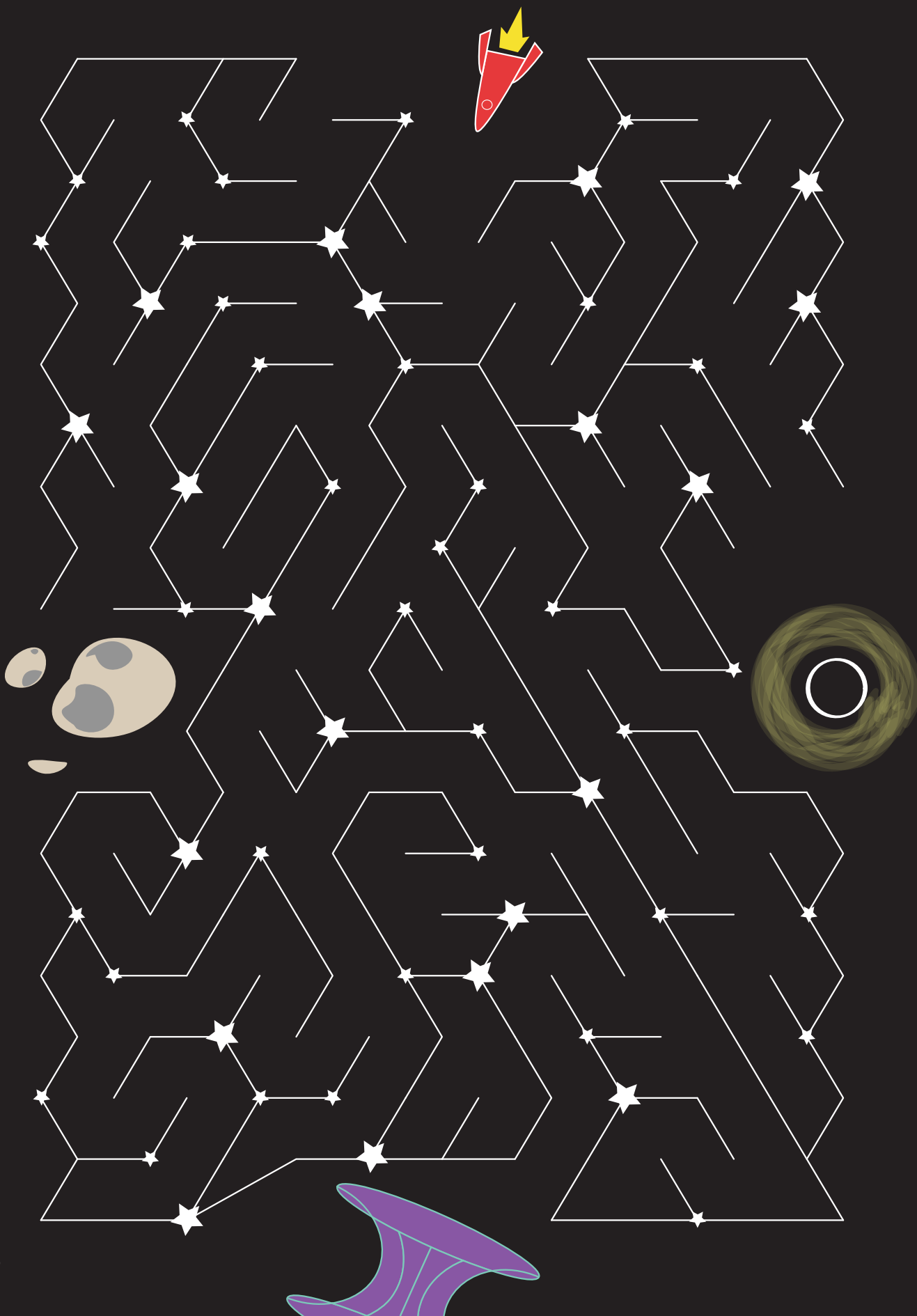

Alt vi kjente var menneskets eldste følelse – frykten for det ukjente. [redacted] Endelig fikk vi [redacted]. Vi ble ledet videre [redacted] som isbreen traff Titanic. Som DiCaprio klamret seg til døren [redacted] med andre ord var det var opptaket vårt.

[redacted] på liv og død [redacted]. I ett øyeblikk var vi omringet av [redacted], i et annet ropet vi [redacted] så sterkt lungene våre greide å skyve ut luft. Vi gikk [redacted]. Det var pinlig. [redacted], og all næringen vi fikk i oss var [redacted]. Da vi endelig trodde det hele var over, fikk vi vite at dette kun var starten. [redacted] Alt vi kjente var menneskets eldste følelse – frykten for det ukjente. [redacted] [redacted]

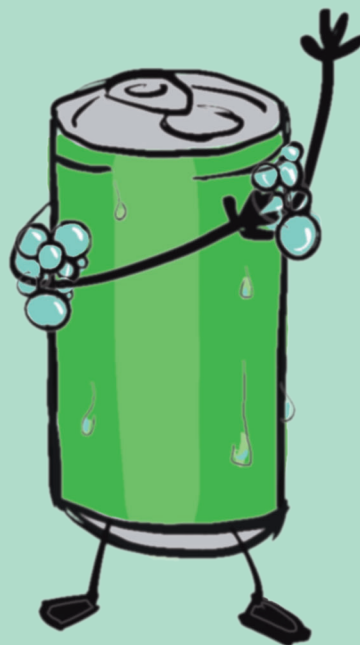
Ut på tur
Aldri sur

BOKSEN FRANK

Boksen Frank,
var god og rank.

I dusjen han knakk,
med shiny lakk.

På vors han dro,
med sine fete sko.

Praten gikk,
han var en levende ick.

På nach han var,
og spilte gitar.

Han sang natten lang,
med dårlig klang.

Han lo og dansa,
til sistemann stansa.

Så ble han tom,
fylte seg opp med rom.

Etter siste slant,
ble han til pant.

Boksen Frank,
var god og rank.

Kaisa Almquist

Marcus Mosveen Ingebretsen

Hvorfor reiser vi?

Timene suser forbi og toget går i klappe 300 km/t. Det er nydelig natur, men hastigheten gjør det vanskelig å få med seg. Alle jordene blir bare til grønn gusje, så hva er egentlig så fint med denne turen? Det er heller ikke noen viktig grunn til at jeg sitter her, jeg er her bare fordi jeg vil. Hvorfor har jeg da valgt å ta et femtimers tog mellom Paris og München? Jeg er på interrail selvfølgelig.

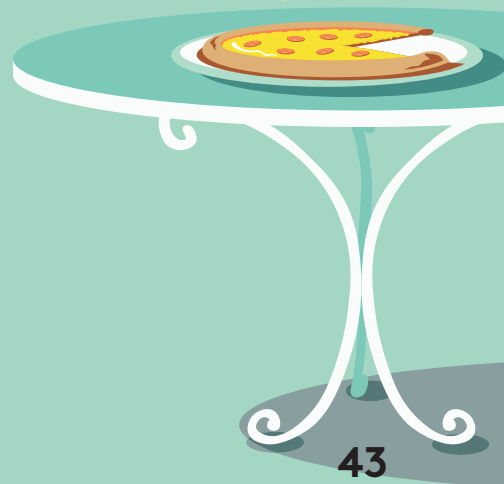
Men det er jo ikke sånn det alltid har vært. Tenk om huleboere valgte å dra tre uker på vandring fordi de ville oppleve flere kulturer og kanskje chillen litt i Italia med god pizza. Nei, for 30 000 år siden handlet det om overlevelse. Du reiste fordi du måtte - for å finne ly, mat eller trygghet. Da satt man ikke bakoverlent i et togsete med en bagett i en hånd og en kald øl i den andre slik fyren på nabosetet mitt gjør nå. Hadde man kastet naboen min tilbake i tid og bedt han leve med huleboere, hadde han nok ikke overlevd svært lenge.

I dag handler reise nemlig mer om komfort. Vi skal sitte ned i et komfortabelt sete og "nyte reisen", helst også med enkel servering, varme i setet og musikk på øret. Ikke nok med at reisen til kontorjobben eller matbutikken skal være behagelig, reiser man nå noen ganger bare for nytelse - en reise for selve reisen sin skyld. Huleboerne hadde fått hakeslepp av våre campingturer, seilturer i solnedgangen og ikke minst frivillige joggeturer. Kan man virkelig løpe ute fordi man har lyst og ikke fordi man flykter for livet?

Naturig nok finnes det ganger man er nødt til å være på reise, selv i dag. Da skal det selvfølgelig effektiviseres. Huleboeres mangel på kjøretøy, vikingtidens seilbåt-robåt-kombo, 1500-tallets hest og kjerle og selv 1900-tallets biler kan ikke måle seg. Vi kjører lyntog, flyr dersom det er mulig og laster ned apper vi kan koble til elektriske versjoner av et fremkommiddel man brukte da man var åtte. Det er som de sier: Det er ikke reisen som er viktig, det er å komme til destinasjonen fortest mulig.

Til tross for at en reise kan være nødvendig, kan årsaken til reisen være totalt unødvendig - i hvert fall om det er snakk om overlevelse. Men drar til Sverige for å kjøpe billig alkohol eller til Spania for å få litt varme i kroppen. Kanskje reiser man til og med fordi man vil prøve å bo et annet sted. Ja, reising er såpass normalisert i dag at en anonym bruker på et nettforum spurte hvordan folk i det hele tatt kunne bli boende i samme by hele livet uten å en eneste gang komme seg ut derfra. Den tanken kunne hun kunne rett og slett ikke skjønne seg på.

Det perfekte eksempel er nettopp backpacking. Man kan ikke akkurat si at det er total nødvendighet å besøke ti ulike byer i Europa, Asia eller Sør-Amerika i løpet av noen uker. Dersom man derimot har bestemt seg for å gjøre dette, er reising en garantert del av det. Hvorfor så mange folk er villige til å dra seg rundt på en stappet sekk og overbevise seg selv om at reisen er minst like bra som destinasjonen, er ikke godt å si. Men her sitter jeg nå da, med fortsatt to timer igjen til München.

Hørt av

Erna vil ikke at du skal få klamydia
- Malin 3.

Jeg hadde lyst på blowjob, men så turte
jeg ikke si det - Henrik 4.

Det er egentlig ganske drøyt; at gutters
hjerne blir utvikla så seint - Julie 3.

Dette forslaget var faktisk litt mindre
pedofilt enn det første jeg fikk!
- Andreas 3.

Appropos sekt: har dere hørt om
soaking?
Det er å døpe pikken! - Johanne 3.

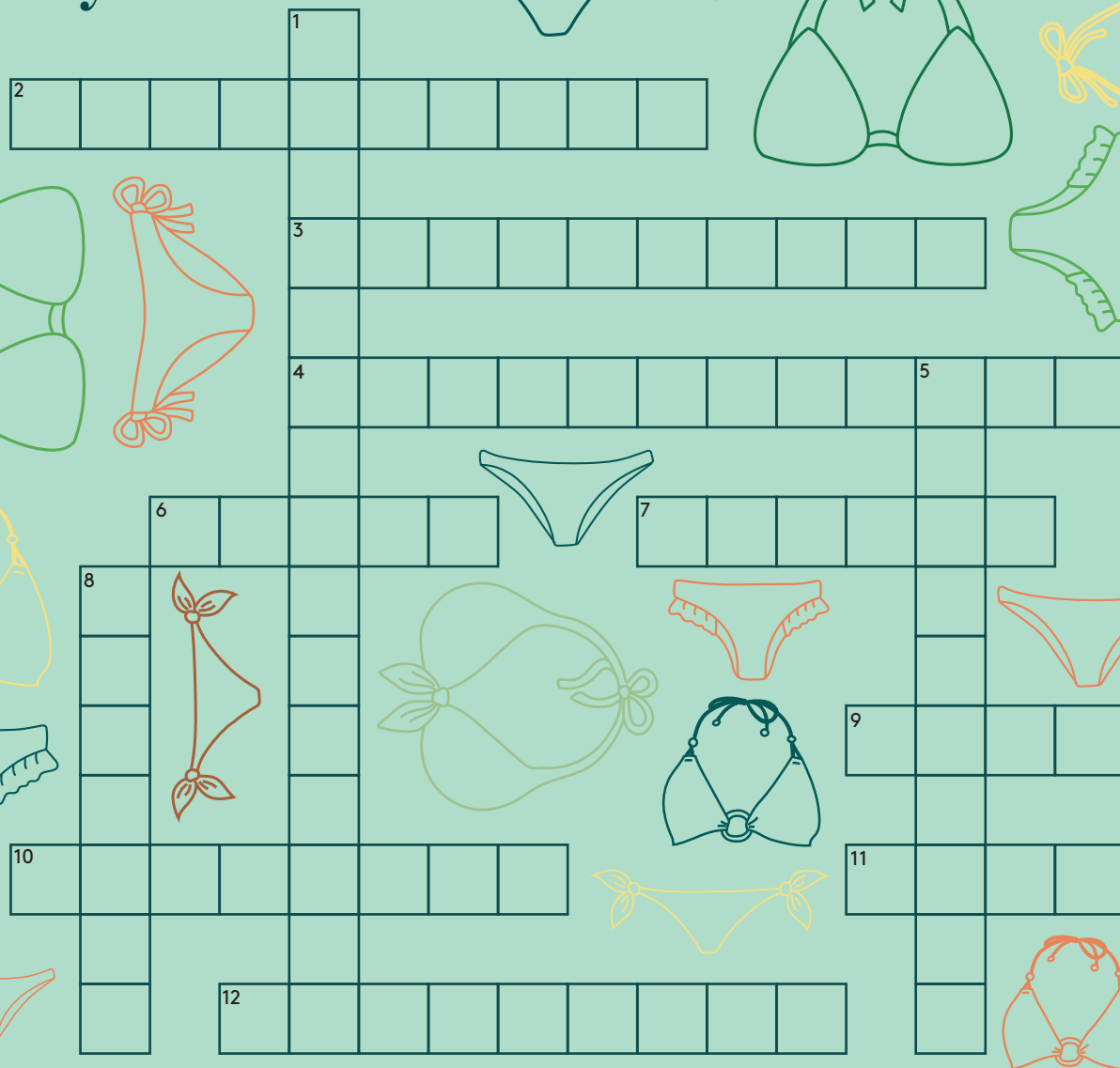
Noen ganger synes jeg sjokolade er litt
sterkt - Frida 3.

Jeg har lyst til å gjøre det der! - Ingeborg
3. om å deepthroate winerpølser hele.

Jeg er jo en freak in the sheets, som man
sier - Tomas 3.

Kan hester svømme? - Felles
Ikke i minecraft! - Catherine 3.

Kryssord

Hori

2. Pappaer rocker det på ferie (oppbevaring)
3. Smøre øynene med solkrem, eller...
4. Sandaler på en måte
6. Taxi på vannet
7. Badetøy
9. Eksamen gikk ikke som planlagt
10. God stemning, dyr drikk
11. Reiseidentifikasjon
12. Nyheter på sommeren

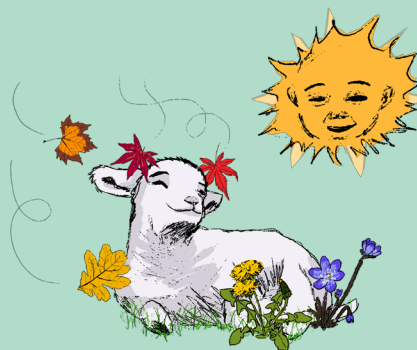
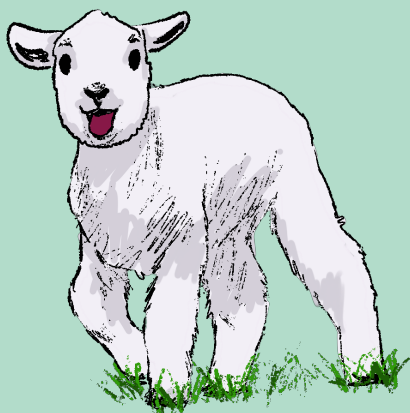
Verti

1. Lurt å ha hvis man skal reise!
(papirer på plass)
5. Den ultimate drinken på Granca
8. Pakke i

Ingen fasit! Dette klarer du!

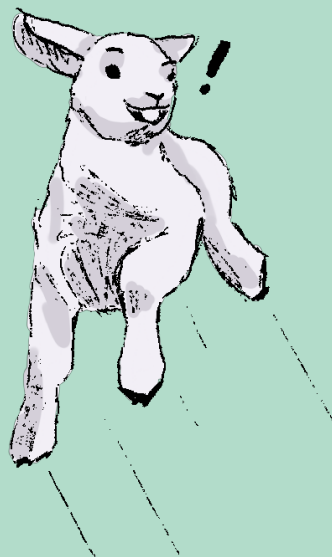
Det Lille Fårets Reise

Hun går og går
Det lille får

Hun går i høst
Hun går i vår

"Hvor skal du hen,
Lille venn?"

"Jeg skal hvor enn,
Hvor enn jeg når!"

Men det hun tvert imot forstår
Er at ulven tenker:
"For en score!"

For det som frister
Mer enn Dior

Mer enn en tur til Ecuador

Er fårrikål med lammelår.

Daniel Huynh

Marcus Mosveen Ingebretsen

